

HuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFi

Hungária fiataljai Ifjúsági rovat

Rakd el a HUFI minden számát úgy, hogy - mint kis „könyvecske” - a kezed ügyében legyen.
A néprajz, néptánc, cserkészélet gyöngyszemeit gyűjtögetjük számodra!

1848 - és egy merész, 16 éves szavaló

A nyáron tatarozgatták a drága Hungáriánkat! Amikor március 13-án beléptem a tárva-nyitott nagyajtón, a díszterem üdének, átöltözöttnek hatott. Fényllett a régi, mintás mozaikpadló, a csillárok szórták az egyenletes fénysugarakat. Észrevettem, hogy az 1. emeletre vezető lépcsőfokokon a megrepedt piros kerámia helyébe új, szép fadestákak kerültek. **Göndör Emma** ügyes keze néhány újabb tulipánt és pipacsot varázsolt a falra, és a sötétpiros bársonyfüggöny szinte lemértnek látszó hajlásokban ömlött a régi színpadunk padlójára. Elképzelttem Lomniczy Józsi izgatottságát - de a fellépő fiatalokét is! Már amikor felsendült az argentin Himnusz tudtam, hogy mélyen döntö le az elhangzó versek és szövegek tartalma. Személy szerint ugyan az 56-os eseményekhez kerültem közelebb, viszont 48 romantikája is mélyen megérint, meghat és elgondolkoztat.

Annyi magyar jött össze, ahány székünk van! Ezt megfigyelhettem. Hárman álltunk: jómagam, hogy zavargás nélkül fényképezhessek, és barátaim Lajtaváryék, Zsuzsi és Dani, akiknek legifjabb Márton fia megjelenése és szavalata volt sürgetően izgalmas. Csendben álltunk a terem hátsó részén, és itt-ott megosztottuk megjegyzéseinket, illedelmesen suttyogva.

Fokozódott a megemlékezés hangulata. Könnyen felismerhettem az embereket hátulról is, hiszen már annyira ismerjük egymást! A nézőtér tagozata a mindenkori volt. Egyeseken már nagyon észrevehető az évek megállíthatatlan múlása, másokon viszont még egyáltalán nem. Nem volt fiatalok közöttük. Jelen voltak (a teljesség igénye nélkül) az intézmények szokásos képviselői, a középkorú házaspárok, a kedves, nagyon idős bácsik és nénik, és, mint szokott lenni, az első sorokban helyezkedtek el méltósággal egyesületünk vezetői a frissen érkezett új magyar nagykövet mellett. **Zaha Sanyi** igazgatót a mikrofonok közeljait. Tiszteletteljes nyugalom uralkodott. **Zöldi Marci** elnökö bevezető szavaival felkészítette a hallgatóságot az elkövetkező, kiválasztott szövegek meghallgatására. A színpad szélén székeken ültek a felszólalók: a leánycsapat parancsnoka, **Gorondiné Haynal Edith** cst., helyettese **Lajtaváry Zsuzsika** cst., a barátságos kinézésű **Kerekes Miki** st., jobbra **Grabner Pisti** öv., mellette a vídám **Demes Sanyi** st., **Blahóné Honfi Juló** st. és egész a szélén, szerényen s mégis feltűnően a legifjabb fellépő, **Lajtaváry Márton** öv. Szigorú fekete-

fehérbe öltözve komoly egyöntetűség jelképe voltak így heten. Kezükben zöld mappát szorongattak s megjelenésükön látszott a hangnélküli, befelé mondott, magányos gyakorlás.

Kíváncsi voltam. Közvetlenül a nagykövet szavai után következtek a szereplők. Nem lepett meg Edith hibátlan, nyugodt kiejtése, Zsuzsi átható-tiszta hangja, Miki átszellemült szólejtése, Pisti betűtől-vezzőig átértett s megható előadása, Sanyi precizitása-megjelenése és Juló lány orgánuma. **Vízont sokáig bennem fog maradni Lajtaváry Márton figyelemre méltó merészsége!**

Amikor cserkészvezetői magabiztos olvasása után utolsóként rá került a sor, egyszerűen beállt „kollegái” nyúlánk magasságára beállított mikrofonja mögé. - Mostanában ő védi meg a család fiútestvér-tagozata várát (**Ricsi és András** ösztöndíjasok Budapesten), s hadd mondjam ki büszkén, mert Mártont ismerem és szeretem, hogy messze felülmúlta akármelyikünk elvárását!

Ezegyszer a 48-as Szabadságharc egy késői, igen fiatal katonát toborozhatott soraiba! A borzos, szőke haja világított a félhomályban. Hangja könnyedséggel, de mélyen áthatott rajtam, aki eddig azt hittem, csak kevés felnőt mondhatja el a Nemzeti dalt tetszésemnek megfelelően! A kis előadóművész egyszerre csak óriásméretű totemmé emelkedett! Mit érezhet egy magyar anya, amikor drága pici fia így kimagaslik? Amikor ennyire magyar s hazafias szavakat mond el?

Nehéz elmagyarázni - nem is teszem. Szerettem volna Zsuzsi bőrében lenni, és szeretném saját fiamat is valamikor hasonló helyzetben látni! A kis Márton, a kis bűvész, a tehetséges zenész, méltó volt Petőfi ihletéhez! Tiszta kiejtése, komor de elhomályosodott tekintete, kezei nyugalma és megpihent termete elbűvölte a közönséget. Zárt, tartós tapsot kapott. Ugyancsak szerettem volna befurakodni gondolataiba, megelégedettségekbe is! A kihívásnak eleget tett, felülmúlta azt, s bebizonyította előttünk, hogy a reménynek értelme van, hogy ÉRDEMES mindaz, amit teszünk! Ugye nagyon fiatal volt Petőfi honfitársunk is, amikor dala versszakait megfogalmazta? Hitem szerint, ő maga is megünnepelte Mártont, és az összes elképzelhető Mártont, az egész modern magyar világban!

Köszönjük, Lomniczy Józsi bácsi, hogy felkérte Mártont e versre. Telitalálát volt!

Zólyomi Kati

dr. Varga Koritár Pál nagykövet az ünnepi szónok

Havi „HUFImondat”:

„Kezedből bőség fakadjon, szivedből jóság áradjon, hangod ha felszólal, védjen, s lelked tudatodtól égjen.” (ZK)

Olvasunk... és gondolkozunk:

*Hol a helyem a világon?
2010. április 11.
Újra nomád nép leszünk?*

Márciusok, júniusok, augusztusok és októberok. Hónapok, hősök... a magyarok élete mégis újszerű gerinceszmékhez igazodik. Messiás hátterű dátumokhoz, megsemmisíthetetlen történelmi fejezetekhez. Mint a hagyomány maga, úgy adódik át az üzenet nemzedékről-nemzedékre. Azért élünk még! Lombosodunk, akár a tavaszi hársfa...

A déli harangszó már nem csak a miénk; szabadságharcaink régóta útmutatók a világ számára. Az emberiség csodás nyelvünkön tűnődik, megdöbbenésig figyeli táncainkat és városaink szolid szépségét csodálja. Páratlan szét-szórtságunk is figyelmet kelt, ui. feltűnünk, akárhol megjelenünk. Érdeklődő kérdésekre válaszolva mintha állandó interjúvoltak volnánk.

Vajon mi teszi ilyennyire különállónak a magyart?

Vajon miért akarta az Isten, hogy ilyen kevesen legyünk? Miért kérdés a megmaradásunk? Miért süllyedünk el, miután annyiszor értük már el a magas hullámtarajt? Miért van az, hogy már feladattal születünk?

Miért keressük egymást? Miért találunk egymásra? Miért érzi magát testvérenek két egymástól idegen magyar? Miért olvassuk át, tápláljuk a múltat? Miért nem olvad be tüzünk szomszédjaink, vagyis a világ tűzébe?

Miért újítunk fogadalmat? Miért mosolygunk egymásra a legnagyobb bánatban is? Miért vállalunk harcot? Mi ellen, ki ellen?

Támadnak-e? Megszűnésre vagyunk ítélve s csupán képtelenek vagyunk ezt elfogadni? Miért hat úgy ránk a Himnuszunk, hogy azt énekelve lobogót, akár fegyvert is nyomhatnának a kezünkbe? Milyen nem felmért erő bujkál bennünk?

Miért egy állandó tanúságtétel az életünk? Ismétlem: miért tűnünk olyan számosnak, hiszen olyan félelmetesen kevesen vagyunk? Miért nem pihenhet a magyar? Miért nem elégedhet meg, mint más népek, a rázabott, megengedett megéléssel?

Vándor nép vagyunk, újra! Nem hét, hanem millió, parányi de bátor törzs keresi a nemes, új honát! E felújított szerződésben vérünk az eltelt közös idő, a nyelv, a fejlett kultúránk, ösztönzött rítusaink, a zenénk... Ezek a vagyonok elköteleznek minket, s épp ezért a sok millió vezér lelki kardján tartja a kezét, figyel, készen áll a megvédésre! Míg mozgunk, céljainkat cipeljük magunkkal, egy termékenyebb helyet keresünk, olyat, ahol a magyarnak lehessen lármamentesen megmaradnia, bízni!

Ámde - hol van ez a hon? Mennyire magas kilátóból, vagy úrhajóból, műholdból tekinthető meg? Honnan magaslik ki templomunk tornya? Mert most egymáshoz tartozásunk kockáztatódik a földgömb hegyvonulatai közt! Vajon mégis hol vannak, hova vetődtek a magyarabb-magyarok? Vagy a veszély beidegződött, s már nem is múlik el? Talán ezért van az, hogy valahányszor még egy külföldön született gyermek megszólal magyarul, felsóhajtunk, fellelegezve. Ekkor másodpercnyi lazítást érzünk magunkban, s még az újabb riadó előtt álmodhatunk egy különfajta honfoglalásról, amely nem földön, nem a hegyek közt vagy szakadéknál, sem a folyókmosta partok mentén, hanem a szívünk legmélyében lobban majd fel mint picinyke tűz, az, amely mégis magyar hon lehet mindannyiunk számára! Akár mint maga a magyar érzés műzsája, e tűz intim melege megírhatja velünk, minden szikrájával, minden egyes lángjával az előre megáldott jövőnk békés, érett krónikáját!

Mert: A magyarországi választások legfeljebb indirekt érintik életünket.

- A magyarországi súlyos gazdasági helyzet harcunkat nem befolyásolja.

- A magyarországi testvéreink küzdelme más, mint a ránk bízott küzdelem.

- A Kárpát-medencei magyar testvéreink is a megmaradásukért küzdenek.

- A mi megmaradásunk más jellegű, nem hasonlítható az övékéhez.

A kulcs: a magyar szétszórtság jellegének felfogása, s annak egyeztetése!

Zólyomi Kati

Magyar az, akinék fáj!

Trianon!

Az 1920-as gyászos kényszer-békeszerződés 90. évfordulóján:

Emlékezzünk!

Június 6, vasárnap, 17 óra Hungária

Legyünk ott mindnyájan!

(A megemlékezést az Oleander csoport szervezi)

BUENOS AIRES-I MAGYAR NÉPTÁNCMOZGALOM

Zólyomi Kati:

A Sátoraljaújhelyi Zemplén együttes és a Bürkös népi zenekar Olivoson!

1. rész

„Ösvény lett az Atlanti-óceánból?”

← Zemplén együttes a Hungária színpadán és... ↑ a Bürkös zenekar

Írásomat több napon keresztül fogalmaztam, egymáshoz nem hasonló hangulatokban, a nap különböző óráiban, az alatt az idő alatt, ameddig ez a kedves, észak-magyarországi hagyományait őrző embercsoport köztünk tartózkodott Buenos Airesben.

Kedd, március 16, 9.35: Gyermekeim az iskolában, apjuk munkaúton, az utcáról tompán hallatszik a szomszéd építkezés moraja... lakásom előtt mennek s jönnek a *colectívók*, és e rövid órát tartó nyugalomban s magányban próbálok elképzelni miképp fogunk hatni egymásra, amikor ölelés-közelségre kerülünk anyaországi, hirtelen vendégeinkkel. Vajon milyen benyomást keltünk *mi* bennük, magyar beszédünkkel, természetes meggyőződésünkkel, vidámságunkkal és kíváncsiságunkkal. Elfog az a „bizonyos” előzetes izgatottság. Közeli egy új magyar testvér megismerése. Ez azt jelenti, amit már nagyon tudok: tágul a szív, nagyobbodik a kör, amelyben mozog minden magyar a szétszórtságban. Előfordulhat az is, hogy még több új magyar barátot találjak. Vagy talán nem... De kizárt dolog, hogy két néptáncos csapat ne kommunikáljon, ne szüljön értékes kapcsolatot. Hiszen „*egy fa ágán sarjadtunk valaha*”, „*szívünk egy ütemre dobog*” s „*ők sem volnának, ha mi nem volnánk*”...

9.45-öt ketyeg a konyhában a faliórán. Szabad galamb szállt az ablakom elé. Ragyog a nap s hűvös, kora őszi szellő ringatja a faágakat. Ebben a pillanatban száll le a géptük Ezeizán. Kis küldöttségünk fogadja őket. Várom a nap továbbfejlődését, a délutáni közös edzést, az élő zenét, a nevetést, az éneklést, lelkeim is készül a mai néptáncadagra! Fényképezőgépem eleme töltődik az ebédlőasztalon: az élet újabb eseménye megörökítéséhez gyűjti apró digitális erejét!

Szerda/csütörtök, március 17/18: Késő éjjel, már majdnem hajnal... az éjjeli csend-

ben végiggondolom az utolsó 2 napot. A csapat megérkezett. Természetesen ők is teljesen mások, mint ahogy elképzelhettük volna őket. Színes társaság! Szinte minden létező embertípus megtalálható köztük: öszülő férfi, középkorú asszonyok, harmincnéhány évesek, huszonéves lányok, tizenéves gyermekek és serdülők! Egymással való érintkezésükön észrevehető, hogy egymáshoz vannak szokva. Az első órák alatt úgy éreztem: nehéz lesz. Mintha a közeledéshez nem teremtődött volna eshetőség. Annak ellenére beszéltem hozzájuk, kérdeztem, bemutatkoztam. Lágy, udvarias mosolyokat kaptam válasznak s néhány név ingadozva próbált megmaradni emlékezetemben.

Esteledésre, az egész magyarországi csapat tréningruhába öltözött. **Fehér János** igazgató utasításokat osztogatott. A harmincnéhány ember elkezdett melegíteni. Beálltam közejük. Igen remek volt. Mindjárt hozzám csatlakozott **Bonapartian Edi** és néhányan az együttesünkből. Úgy folyt a bemelegítő, mintha mindenkortól együtt végeztük volna. Minden megállapodás nélkül a zenészek is beültek a próbatermünk egyik sarkába. Utána, szinte észrevétlenül, vendégeink eljárták a sátoraljai táncrendre épített koreográfiajukat. Pörgettem. A pillanatok következtek, egyik a másik után, bejelentés nélkül... megkezdődött az oktatás is. Egy fiatal párocska állt be a nagy kör közepére. **(Demek István és Mahut Marian)**.

Munkából, iskolából jövet kezdtek megérkezni a mi regőseink is. Párás-lucskos ködszerűség keletkezett a teremben, homlokunkon a verejték, az ablakok üvegein a pára csúszott lefelé. Kint is meleg volt. Közél ötven test mozgott, s szállt a szép muzsika felfelé. Vacsora készült a *parrrillá*-n... A nap végéig még tartott a szemérmes távolság köztünk. Mindenki nagyon fáradt volt. A vendégfogadó házak készen álltak, biztosítva kényelmes ágyat,

otthonias légkört, szeretetet. Viszont másnapra beindult egy fokozódó hangulatváltás! A délutáni edzés kezdetén ismétlődött a rutin, de már legalább az arcom nem voltak idegenek. És már volt egy közös nevező, a tánc, hiszen előző nap már megtanultuk a sátoraljai táncrend lépés- és figuraszorozatát. Szépen mozgott az embercsoport. Vicceltünk, neveltünk, és vacsorára néhányan már névvel szólítottuk egymást! A *choripán*-nal a három új házaspár foglalkozott **(Kerekes Marci, Zöldi András, Colliá Niki és nejeik)**. Spontán tánc ház keletkezett! Hangszerek mindig kéznél, táncosok is, kíváncsi nézők is körénk tömörültek. Lassan szimpátiák is alakultak ki, mélyebb ismerkedő beszélgetések, és ekkorra már úgy tűnt: elszívárogtak a kezdeti nehézségek. És majdnem egy hét van még hátra!

Péntek, március 19: Most érkeztem haza. Vendégeink bemutatkozó műsort tartottak a Hungária dísztermében. Fáradt vagyok, de nagyon boldog. Az utóbbi 48 óra alatt gazdagodtam, élveztem, gondolkodtam s megerősödött bennem, mint mindnyájunkban néhány elhanyagolt fogalom. **Minden magyar adhat újat, különöst, életre szólót a másik magyarnak.** Csupán találkozniuk kell! Azt is bebizonyíthattam (immár hányadszor?), hogy a hagyományörzés a legszilárdabb nyelvezet köztünk! Egy-két tánc lépés, egy népdal, - és már testvérek vagyunk!

Meleg dél van; elsétálok a szép kis olivosi York színházhoz, ahol két nap múlva, vasárnap este búcsúgála lesz. Ott találkozom **Bonapartian Trixi** és **Fehér János** igazgatóval, hogy megbeszéljük a szükségleteket a technikusokkal és a színház felelősével. A „Minguito Tinguitella” terem régen csak mozi volt, viszont felújítása óta gyönyörű színháztermet létesítettek belőle! Kifogástalan akusztikája, izléses berendezése teljesen díjmentesen áll rendelkezésünkre, mivelhogy mi is Hungáriai magyarok, vagyis Vicente López körzetnek lakói vagyunk! A Városháza (illetékes eljárás, dátum és időpont lefoglalás után) kölcsönadja a termet! Terepszemle után megelégedve tértem vissza a Hungáriába, míg Trixi Jánost sietve vitte ki Chilavertre, a Szent István Otthonba (l. hírt, fotót szomszédos oldalon).

Buenos Aires teljesen elbűvölte a csapatot. Sétáltak, láttak, csodálkoztak! A kis magyar város lakói felfedeztek egy óriási, dél-amerikai metropoliszt, viszont azonnal észrevették az itteni emberek közvetlen kedvességét is. A 3., közös edzésen már nem volt megkülönböztethető a sátoraljai az olivositól. Folyt a táncrend, a vidám önfeledtség, alakult a barátság.

Ez a pénteki nap különös volt, hiszen közeledett a nyilvános fellépés a Hungária közönsége előtt. Színpad felismerés, népviselet vasalás, kisebb csoportokban gyakoroltak az emberek, a zenészek sorrendeket szabtak meg, nyüzsgött az együttes fel s alá... mi is izgultunk, pakoltunk, s késő délutánra álltak a székek, csendben, a nézőkre várva. Annyira rendkívüli egy ilyen bemutató! Kisebbségi különbségeket elkerülve, óriási élmény az ittenieknek

magyarországi művészeket élvezni, s nem kisebb (csak más) öröm a magyarországinak előttünk s nekünk bemutatkozni. Ezt nem könnyű megmagyarázni. Érezni kell, s aki része volt, érezhette.

Konferáltam. Spanyolul. Változatlanul (nem ez volt az első ilyen alkalom) furcsa volt számomra szakmai adatokat nem magyarul közölni. Lehet tévedek, de az az érzésem, hogy kevésbé sikerül más nyelven „magyar hangulatot” teremteni. Ilyenkor el kell kerülni a jellegzetes, édes szakkifejezéseket, többet kell magyarázni, s mindezt úgy tenni, hogy a magyar néző mégis sajátjának fogadja be. Így hát én is izgultam, nagy felelősség volt ezt jól végezni. Nem rutin, hanem többoldalú kihívás volt! (- *amit Zóka kiválóan végzett el. Szerk.*) Ráadásul percekkel az előadás előtt kaptam információt a fellépés anyagáról, a sorrendről, a bemondandó nevekről...

Fehér János Bonapartian Edi és szerző közt

Szép volt, kedves a műsor! A **Zemplén együttes** amatőr szinten mozog, viszont jó néhány táncosa néptánciskolába jár-képződik. A **Bürkös zenekar** egyszerűen magasztos! A hazai mesterek szerint a fiatalabbak közt egyike a legjobboknak. Felemelő volt a Hungária falai közé szorult muzsika! Szó szerint „átfestett” mindent, bevészte a léglába a magyar hangot, azt az egyedülálló lelkületet, amelyet sajnos itt ritkán teremthetünk meg. A táncszámok követték egymást... a kulisszákban része lehettem, megoszthattam a kis előadók kedvét. Kísértem a fejleményeket, és az apró részletekkel egyesültem én is. Még azt is megfigyelhettem, hogy jelenlétem némileg megnyugtatóan hatott rájuk. Mosolyogva néztünk egymásra, ahogy mentek be s jöttek ki a színpadról.

A gála változatos volt, csúcspontja viszont a saját falujuk táncrendje és a **Bürkös (Dezsőházi Tamás, Kerecsi Antal, Palazsnik László, Nagy Barnabás)** szőlő számai voltak! Prima - megérdemelt! - választ váltottak ki a közönségből, vagyis őrjöngő tapsvihart, s gondolom ez léleksimogató lehetett nekik. Nemcsak maga a produkciónak, hanem a magyarságnak örvendett mindenki. Nem a tökéletesség számított, hanem a kompromittált szív!

(Következő számunkban folytatjuk a hiányzó 4 nap leírásával)

„De reánk sütött végre Isten drága napja,
emelt fővel járhat a magyar alatta.
Büszkén kiálthatjuk felnézve az égre:
magyarok vagyunk s azoknak maradunk végtelen időkre!”

(Péter György, részlet)

1940-ben a II. Bécsi Döntés értelmében Kalotaszeg - Kolozs megye, Erdély - nagyrészt visszacsatolták Magyarországhoz. A Kalotaszeg királyi Zentelke utcáira bevonuló huszárokat így köszöntötte a falu, amelynek határától akkoriban mindössze egy kilométerre húzták meg az országhatárt!

A képen Horthy Miklós a csapatok élén, ahogy bevonul Nagyváradra

LELKI
SARKOCSKA

SZÉP ÉLETV, CSERKÉSZÉLETV

A Regös Együttes újabb köszönete

A Regös Néptáncegyüttes nevében ismét hálánkat kell kifejezzük mindazoknak, akik támogattak bennünket a Zemplén Együttes 30 tagjának ellátásában látogatásukkor, Brazília után, Uruguay előtt egy héten át. Évkezdet lévén, nehéz volt kidolgozni egy aktív programot a mi együttesünkkel, de így is sikerült egy igen kedves csoporttal megismerkedni. Reméljük, a sok nehézség ellenére a zempléniak is szép emlékekkel távoztak tőlünk. Városi, tigreji és egy *campo* kirándulást sikerült részükre megszerveznünk.

Fellépésük volt nem is egy:

1. Hivatalos előadásuk március 19-én a Hungáriában (92 belépő)
2. Másnap táncházz és egy igen finom babgulyás, amit a magyar táncosok főztek (Hungáriában). Csak azt sajnáljuk, hogy nem volt ott mindenki, akire számítottunk. (37 belépő)
3. Vasárnap este a Vicente López-i York színházban sok idegen érdeklődő is volt
4. A 4 személyes zenekar egy pár táncosárral bérelt minibuszon még a Szent István Otthonba is ellátogatott, zenélt és táncolt a bentlakó idősök örömeire.

Szól a zene, pörög a szoknya...
... tánccra is perdül Dundi nagynanya!

Mindezt (kirándulások, buszbérlések, étkezések) lehetetlen lett volna megszervezni és a sok költséget fedezni, ha nem lett volna néhány kedves támogató, adakozó, adományozó!

A legfontosabb ezt megköszönni, mivel anyagi támogatásukkal hozzájárultak a programok lebonyolításához. Kaptunk több adományt és fölülfizetést a belépőknel (ábécé-sorrendben: B.Zs., N.K.J., Z.S.P. és A.G.K., G.M.J., G.cs., K.Á., K.B.É., K.J., L.D.A., P.Sz.É., W.E.). Az elszámolás utáni fennmaradt összeget (\$ 177.-) a Hungáriának adtuk be, a vilányköltség fedezésére.

miniHUFI

- Március 13-án hangtól, ricsajtól, nevetéstől, egyszóval: a viszontlátalkozás örömeitől volt hangos a **Szent László iskola** udvara és összes osztálytermei, valamint a

Nehéz ugyan a fontossági sorrendet megállapítani, de köszönetünket fejezzük ki: - a kedves befogadó családoknak, (Fóthy Zsuzsi, Gorondi Istvánék, Lomniczy Józsefék, Papp Jenőék, Szentiványi Miklósék, Vass Gyöngyi, Zaha Sanyiek, Zombory Dudiék) akik 2-4-6 személynek adtak otthont.

- a Hungária Egyesület vezetőségének, hogy két estére is felajánlotta a nagyterem használatát.

- Zólyomi Katinak, hogy utolsó percben megszerezte a York színházat díjmentesen, és így ingyenes volt a belépő is!

- a Zombory családnak, hogy a búcsúestét náluk rendezhettük meg! Sajnos a szép pázsitot laposra táncoltuk...

- Íjjaséknak a finom csalamádét.

- Mindazoknak, akik besegítettek a vásárlásba, főzésbe, szervezésbe.

- Marta Valdés és Eduardo Polónak, hogy kedvezményes áron tölthettünk egy szép vasárnapi *campo* /tanya/ kikapcsolódási napot, a Chacra El Ranchoban, Open Door, ahol - habár zuhogó esőben, szerencsére tágas fedett helyen! - vendégeink megismerkedhettek eredeti argentin *campo* játékokkal, zenével, előadással és sok kajával, reggelitől kezdve *empanadák*on át végül a több fogásos *asado*-ig, salátákkal - sőt a buszra szállás előtt még gyorsan *torta fritát* is kaptak, amelyre egyesek megjegyezték, hogy olyan, mint a csörögéfánk... Sok argentin népjátékon vettek részt, és többen nyertesek is lettek: az idősebbek egy üveg argentin bort kaptak, a fiatalabbak meg egy csomag *dulce de lechet*. Mindannyian élveztek, még a zempléniak is énekeltek és táncoltak, és mindenkit felköszönthettünk. Többek között a Rugonyi házaspárt is (Attila és Tisza), akik aznap ünnepelték 28. házassági évfordulójukat. A Zemplén, Regös és egyes Oleander táncosokon kívül Rugonyiék és Balthazár Mártha férjével, *Pancho*val végig jó hangulatban velünk voltak a kiránduláson. Köszönjük!

Záróakkordként szeretnék egy nagyon kedves esetet megosztani az olvasókkal: a Hungáriában zajlott bemutatonál a belépő kasszából egy borítékot adtak kezembe. Ez állt benne:

„Kedves Edi! Gratulálók! Szeretettel küldök egy régi erdélyi közmondást zászlótokra:

„Aki tanácsot ad, adjon hozzá kalácsot” Melléklet: a kalács: US\$ 100.-

Öllek Zsuzsa néned”

Az ilyenfajta elismerések is erősen buzdítanak bennünket a Regös fennmaradásra!

Mindenkinek mindent nagyon szépen köszönünk!

Bonapartian Edi

Cserkészház és a Hungária! Hivatalosan megkezdődtek a **Zrínyi Ifjúsági Kör** tanórái, délután pedig a **cserkészfoglalkozás**, és egyáltalán: a **magyar életünk** idej első szombatja. Habár mindig lelkesen várjuk e kezdetet, az idén meglepően nagy volt a létszám együttesen a mindenkoriakkal és az újonnan toborzottakkal. Sose felejtsük el, hogy mihozzánk nem érkezik utánpótlás az Anyaországból, sehonnán se a Kárpát-medencéből. Mi azok vagyunk továbbra is, akik mindig voltunk. Sokan itthagytak már, vannak, akik elmentek, *visszidáltak*, vannak, akik kimaradnak de visszajönnek, és olyanok, akik

mostantól akarnak közénk tartozni. Egyre idősebb a magyar nyelv-tanítás, a legmagasabb fokon való kitartás, hiszen az alkalmazkodások idejét éljük...

- A cserkésznyitány után **szülői értekezletet** tartott az iskola, a csapatok és a táncsoprot vezetői. Végül megemlékeztünk az **1848-as márciusi Magyar Szabadságharcról** (l. HUFI I.o.). Micsoda egy szombat volt! Egészségünkre!

- **Collia Alex cst.** (Dr. Luis Collia és Theész Annaróza idősebbik fia) élete sokat változott az utóbbi időkben. A kedves volt parancsnok, ihletes KÖRS-vezető, feleségül vette Paolát. A fehérre meszelt quilmesi templom zsúfolásig megtelt családdal-baráttal (l. „Mit Hallott?” 6.o.).

- **Figyelem!** Június 12-én szombaton lesz a 3 hónapig ösztöndíjazó 3 magyar

hallgattuk a régi táborokban történeteket, az volt a benyomásunk, hogy nemrég volt, és sajátjának érezhette minden jelenlévő. Épp annyian jöttünk össze, hogy a kapcsolat, a hangulat bensőséges lehessen. Volt idős, középkorú és nagyon fiatal is. Viszont egyenruhánkban hasonkorúaknak tűntünk. Humor, nosztalgia, könny és fellebbanó nevetés is adódott. Igen kellemesen eltöltött másfél óra a fenyők alatt! Eszünkbe jutott sok élmény, a fiatalabbak pedig megtudhatták az évtizedek előtti különlegességek részleteit. Elmerengtünk a három tutajozás emlékére (Lomniczy Mátyás cst. és Demes Sanyi st.), a colorádói kajakkalandon (Papp Jenő st.), a chilei kerékpártúrán (Benedek Zsuzsi cst.), a Martín García-i (Papp Pindur st.), Steffen tói (Benedekné Marika cst.) és San Martín de los Andes-i (Zólyomi Kati cst.) jubikon. Németnyé Kesserű Judit cscst. szájából viszont megismerhettük az argentin cserkészlet kezde-

tek kezdetét, az azzal járó izgalmakat, Lajtaváry Zsuzsától pedig a mai leánycserkészek kihívó gyalogtúrája sikerét. Kedves és eredeti módon mesélt Demkó Andrea *Hapci* cscst., elmagyarázta az akkori örse tagjainak neve kiválasztását.

Közben iramodott a lángok tánca, s a szebbnél-szebb népdalaink kis időre kivontak a mindennapi városi hajszából. A szeretetkör után, a magyarországi választásokra gondolva, Himnuszunkat énekeltük el, tudván, hogy fohászuk alatt mindnyájan mertünk kérni valamit a Jóistentől...

Zólyomi Kati cst.

cserkészfiú, valamint Mihályfy Kinga Balassi ösztöndíjas képes beszámolója. Az AMH eseménynaptárában, e-mailen és személyes meghívás által is közöljük majd e rendezvény pontos óráját.

- A 18. Sz. **Bartók Béla csapat** teljes meggyőződéssel és energiával készül az észak-amerikai, Fillmore-i nagy Jubileumi táborra. Zaha Tamás cst. csapatparancsnok ill. beosztott vezetőinek szándéka szerint (ha minden jól sikerül, és miért ne sikerülne?) a fiúcsapat az év közepén utazik, hogy sok száz magyar cserkészzel együtt élvezze ezt a minden tekintetben különleges tábor. A HUFI nem tud mást s többet, mint szerencsét és sikeres „bemutatkozót” jó munkát kívánni nekik!

(ZK)

- A harmadik „ifj. Benedek László” emléktábortűz a fenyők alatt -

Csak egy kicsit húzódtunk arrébb a cserkészháztól... ötven méterre, a sarok felé, a Nuestra Señora de la Unidad parókia melletti cserkészotthon kertjébe, hogy az esti égbolt védje meg lángjainkat, a szép s már hagyományossá vált emléktűz meggyújtásakor.

Furcsa volt nem „otthon” tartani a visszatekintést, ellenben tudtuk, mit akarunk elérni: azt a légkört, amelyet csak a szabadtéri tábortűznél kaphatunk meg.

Az idén lelkiismeretes pontossággal érkeztek meg az első meghívottak. Meleg, nedves volt a levegő. Lassan egyre több cserkészinges volt és aktív vezető kezdte elfoglalni helyét a csúcsos farakás körül. Halk beszélgetés keletkezett, kis csoportokba tömörültek az emberek.

„**Megrakják a tüzet, Mégis elaluszik, Nincs az a szerelem Ami el nem múlik...**”

Szerelmek, életek múlnak el, viszont azok nem, amelyekről megemlékezünk. Egy szép, tartalmas, vidám visszatekintés a legépítőbb tiszteletadás!

Elhatároztuk, hogy ez alkalommal „visszaemlékezünk” az argentinai magyar cserkészlet legkimagaslóbb eseményeire. Így vegyültek a szép népdalaink közé az érdekes anekdoták, amelyek felidézéséhez felkértük az azokban részt vevő személyeket. Nem hittük volna, hogy ennyire gondosan fognak „készülni” a feladatra! László is elmosolyoghatott odafenn, míg végighallgatta őket!

A cserkészszmúlt mégis kortárs-fogalom. Nem öregszik, hanem el nem múló ötlet-tár. Nem avul el. Nem veszti értékét, felhasználhatóságát sem! Mert a cserkészélet annyira emberi szükségletekre épül, hogy nem adja fel igényességét. Most is, míg

mostantól akarnak közénk tartozni. Egyre idősebb a magyar nyelv-tanítás, a legmagasabb fokon való kitartás, hiszen az alkalmazkodások idejét éljük...

- A cserkésznyitány után **szülői értekezletet** tartott az iskola, a csapatok és a táncsoprot vezetői. Végül megemlékeztünk az **1848-as márciusi Magyar Szabadságharcról** (l. HUFI I.o.). Micsoda egy szombat volt! Egészségünkre!

- **Collia Alex cst.** (Dr. Luis Collia és Theész Annaróza idősebbik fia) élete sokat változott az utóbbi időkben. A kedves volt parancsnok, ihletes KÖRS-vezető, feleségül vette Paolát. A fehérre meszelt quilmesi templom zsúfolásig megtelt családdal-baráttal (l. „Mit Hallott?” 6.o.).

- **Figyelem!** Június 12-én szombaton lesz a 3 hónapig ösztöndíjazó 3 magyar

hallgattuk a régi táborokban történeteket, az volt a benyomásunk, hogy nemrég volt, és sajátjának érezhette minden jelenlévő. Épp annyian jöttünk össze, hogy a kapcsolat, a hangulat bensőséges lehessen. Volt idős, középkorú és nagyon fiatal is. Viszont egyenruhánkban hasonkorúaknak tűntünk. Humor, nosztalgia, könny és fellebbanó nevetés is adódott. Igen kellemesen eltöltött másfél óra a fenyők alatt! Eszünkbe jutott sok élmény, a fiatalabbak pedig megtudhatták az évtizedek előtti különlegességek részleteit. Elmerengtünk a három tutajozás emlékére (Lomniczy Mátyás cst. és Demes Sanyi st.), a colorádói kajakkalandon (Papp Jenő st.), a chilei kerékpártúrán (Benedek Zsuzsi cst.), a Martín García-i (Papp Pindur st.), Steffen tói (Benedekné Marika cst.) és San Martín de los Andes-i (Zólyomi Kati cst.) jubikon. Németnyé Kesserű Judit cscst. szájából viszont megismerhettük az argentin cserkészlet kezde-

tek kezdetét, az azzal járó izgalmakat, Lajtaváry Zsuzsától pedig a mai leánycserkészek kihívó gyalogtúrája sikerét. Kedves és eredeti módon mesélt Demkó Andrea *Hapci* cscst., elmagyarázta az akkori örse tagjainak neve kiválasztását.

Közben iramodott a lángok tánca, s a szebbnél-szebb népdalaink kis időre kivontak a mindennapi városi hajszából. A szeretetkör után, a magyarországi választásokra gondolva, Himnuszunkat énekeltük el, tudván, hogy fohászuk alatt mindnyájan mertünk kérni valamit a Jóistentől...

Zólyomi Kati cst.

cserkészfiú, valamint Mihályfy Kinga Balassi ösztöndíjas képes beszámolója. Az AMH eseménynaptárában, e-mailen és személyes meghívás által is közöljük majd e rendezvény pontos óráját.

- A 18. Sz. **Bartók Béla csapat** teljes meggyőződéssel és energiával készül az észak-amerikai, Fillmore-i nagy Jubileumi táborra. Zaha Tamás cst. csapatparancsnok ill. beosztott vezetőinek szándéka szerint (ha minden jól sikerül, és miért ne sikerülne?) a fiúcsapat az év közepén utazik, hogy sok száz magyar cserkészzel együtt élvezze ezt a minden tekintetben különleges tábor. A HUFI nem tud mást s többet, mint szerencsét és sikeres „bemutatkozót” jó munkát kívánni nekik!

(ZK)

Zsuzsi íróasztaláról...

Lajtaváryné Benedek Zsuzsi cst. rovata

Vajon képes vagyok egy cikket csupa „e”-betűvel megírni? Sajnos nem vagyok író, ezt még nem tudom megalkotni. Viszont mekkora öröm töltötte be szívemet, amikor ma kézbe kaptam egy borítékot. Az volt ráírva, hogy *Prof. Zsuzsi: nyelvezet mestere*. S benne egy levél a következő szöveggel:

*Kedvesem!
Versem gyermek eredet. Elzengem neked, mert szereted eme e-vel elemzett zengzeteket:
(vers eredete: Boci, boci tarka, se füle, se farka)
Tehenek gyermeke, tehenek gyermeke
Fekete pettyekkel telve
Sem szerve, mellyel kellemes zengzeteket fejbe vehetne
Sem szerve, mellyel kellelten legyeket elhessegethetne.
Szeretettel
Elemeztem nyelvezetedet. Szeretem! Legyen eme eszme „eternell”! (Dombay Jenci)*

Mondhatom, nagyot nevettem. Milyen furfangos a nyelvünk. E sorok lettek a mai napom gyöngyszemei. Jó érzés tudni, hogy amit írunk szórakoztatja, elgondolkoztatja az olvasókat. Ez azt jelenti, hogy „él” a nyelvünk, hogy „él” a nemzetünk! (És, hogy „él” az AMH! Szerk.)

Ma sok mindennek örültem. Elkezdtük a felnőttekkel a magyarórát, kezdő szinten. Sorban álltak a folyóson, mintha bankban lennének, hogy bejöhessenek az osztályba. Persze, mert 10-től 11.30-ig tanul a haladó csoport, vagyis azok a diákok, akik tavaly kezdték a magyar nyelv tanulását, és kitartóan, szorgalmasan járnak tovább. Hihetetlen, hogy mennyit haladtak, mennyit megtanultak, pedig tudjuk, hogy heti egy óra az kevés ahhoz, hogy egy új nyelvet elsajátítsunk, főleg egy olyan nehéz nyelvet, mint amilyen a magyar. Azt élvezem ezzel a csoporttal, hogy mennyit szórakozunk, hogy mennyire áll az a mondás, hogy „játssza tanulni”, hogy milyen jól érezzük magunkat együtt ezen a felfedező úton.

*

Hogy ne veszítsem el mondanivalóm fonalát, visszatérve a kezdő csoportra: 11.30-kor az új csoport félénken helyet foglalt. Nagy szemekkel néztek rám, várták, hogy mi lesz. Gondolom - izgultak. Minden kezdet nagy kérdőjel. Kalapot tettem a fejemre és elkezdtem az órát **Jó napot! Jó napot kívánok!** Majd levettem a kalapot és úgy szólítottam őket, hogy **Szia** és így tovább... és lassan-lassan, egyre magabiztosabban csengtek az új magyar szavak. Nevettek, ismételték, irtak, néha rám szóltak, hogy ne olyan gyorsan, csak egy pillanat, mert jegyzetelnek. Ui. könnyen elragad a hév, és aztán nincs, ki leállítson! Remélem jövő szombaton is ott lesz mindenki! (akkor sül majd ki, hogy élvezték-e vagy megijesztettem-e őket).

*

Mi az, ami annyira érdekes és más a magyarban, mint a spanyolban?

• Miért van olyan sokszor egy főnév végén egy „t”-betű? Kávét, tojást, asztalt. Miért? Hogyan magyarázom el valakinek, akinek nincs nyelvtani alapja? Ti is elgondolkoztatok ezen? Mit jelent az, hogy „tárgyeset”? Pedig ez az alapja a magyar nyelvtannak. Az igeragozás is e körül forog. Tehát akkor miért is olyan fontos az a „t”? Figyeljük magát azt a szót, hogy **Mi**? Spanyolul **¿Qué?** És **Mit**? Az is **¿Qué?** De minek az a „t”? Vegyük példának azt a szót, hogy **kocsi**. Amikor a kocsit említtem, amikor arról beszéltem, hogy a kocsi van, a kocsi létezik, a kocsi hol van, a kocsi milyen akkor simán **kocsi**. De, figyelem! Amikor azt mondom, hogy valaki valamit tesz, csinál, művel a kocsival, akkor kap egy „t”-betűt. Ezért tárgyeset. Mert a mondatban a kocsi szó nem az alany (sujeto), hanem a tárgy (objeto directo). Nézzünk példákat, akkor érthetőbb lesz:

- 1) A kocsi szép. 4) **ÉN** egy kocsit veszek.
- 2) A kocsi ott van. 5) **Ő** kocsit mos.
- 3) Az utcán van egy kocsi. 6) **Mi** sok kocsit látunk

Majd később az ígét is aszerint kell ragozni, hogy „egy - bármilyen - kocsit”, vagy „A kocsit”, tehát nem mindegy, hogy a tárgy, amivel valaki valamit művel, az egy határozott, egy bizonyos tárgy, vagy éppen általános, nem meghatározott tárgy:

Egy kocsit mosok. Viszont **A** kocsit mosom. Megváltozik az ige. Hihetetlen!

*

• Mindig csodálkoztam azon, hogy vannak már 40-50 éve itt élő magyarok, akik még mindig nem tudják megkülönböztetni, hogy „el mesa” vagy „la mesa” - hogy lehet,

Fóthy Gyula Ferenc:

Tizán innen, tengeren túl

Idén február 5-én volt 11 éve, hogy először léptem magyar földre. Akkoriban ZIK ösztöndíjjal kerültem egy családhoz, akivel **Gorondi Palkó** építette fel e szoros kapcsolatot, amit még ma is szeretettel őrzök. Az idén újból **Asbót Richárd** és **Mária** fogadtak rövid pesti tartózkodásomra. Nekik csak hálás lehetek.

Másnap Országos Cserkészbál került sorra, a budai Ciszterci Szent Imre gimiben, ahol a 25-ös cserkészcsapat székel. Oda jártunk be annak idején **Demes Adrival** iskolába. Most pedig minden terem ezt az eseményt szolgálta, amelynek „Óceáni utazások” volt a keretmeséje: a díszteremben nyitó beszédek, matrózok tánca, ezután keringő. Más helyiségekben néptánc, vagy *salsa, rocky, karaoke*. Volt még kaszinó és élő koncert színpad is! Mindenütt nyüzsgött a tömeg, és ismerős arcok bukkantak fel.

A „Kávéházban” tea és meleg csokoládé mellett meghallgattuk **Asbót András Bundit**, aki **Gál Józsefet** interjúvolta. Roppant érdekes volt, hisz ő volt az, aki kétszer is körbevitte a világot. Először 1985-1987 között **Fa Nándor** barátjával a **Szent Jupáton** és másodsor kb. 1992 és 1996 között az Egyenlítőn, feleségével, Judittal és fiával, Marcival, aki az indulásnál csak 6 éves volt!

Mindkét alkalommal kikötöttek Buenos Airesben, és kedvesen emlékezett vissza a magyar kolóniára. Így hát a riport végén megszólítottam - csodálkozva nézett rám, mintha szavam odavarázsolta volna engem tengerentúlról. Majd meghívott irodájába és ajándékozott nekem néhány példányt „Széllal, szél ellen” című művéből, amelyben nagyon könnyedén és érdekesen mesél az első útjáról, és egy DVD-t, amely a második útjáról mutat képeket National Geographic színvonalon. Mindkettőt ajánlom. A Könyvtárból kikölcsönözhető. (*)

(A HKK könyvtárban megvan ezeken kívül Fa Nándor „A Szent Jupát 700 napja”. Szerk.)

HUNGÁRIA
MAGYAR EGYESÜLET
Pje. Juncal 4250
(1636) Olivos
4799-8437 4711-0144

ELNÖK: ZÖLDI MÁRTON mzoldi@dls-argentina.com.ar
Vezetőségi gyűlések a hó 1., 3. és 5. szerdáján.
Választmány: Páros hónapok 3. szerdáján.
Titkárság: Rugonyi Attila
hungariabuenosaires@gmail.com

Szerda, csütörtök, péntek 19.30 - 21.30 / szombat 15 - 18 óra
Étterem: Hétköznap (hétfő kivételével) 18-tól éjfélig
Hétfőn ebéd és vacsora. Asztalfoglalás Sr. Omar

hogy nekik ez abszolút nem megy? Most már értem. Hiszen magyarban nincsen hímnemű vagy nőnemű főnév. Nincs különbség. A magyar nyelvtanban férfiak-nők egyformák. A személyes névmás (pronombre personal), „ő”, lehet lány, lehet fiú.

• Azt sem értettem soha, hogy ha a szótárban kikeresem az „hablar” szót, az szerepel, hogy „beszél”. Hát „hablar” az „beszélni”, nem pedig beszél. Miért írja így a szótár? Ez megtévesztő. Most már ezt is értem. Most már tudom, hogy ennek így van értelme. A főnévi igenév (infinitivo) mind egyforma magyarban, minden ige „-ni”-vel végződik. Viszont az ige harmadik személyben *az ige töve*, azt használom a ragozáshoz. Például:

beszélek	látok	fütyülök
beszélés	látás	fütyülés
beszél	lát	fütyül
beszélünk	látunk	fütyülünk
beszéltek	láttok	fütyültök
beszélnek	látnak	fütyülnek

• Hányszor gyakoroltam spanyolul tanuló magyarokkal a spanyol ékezetek szabályait. Ehhez fontos felismerni, hallani, hogy hol van a hangsúly: a szó elején, a szó végén, vagy az utolsóelőtti szótagon, a híres-nevezetes „agudas, graves y esdrújulas” (a szó végétől kezdve visszafelé). Teljes erőmmel, lelkemet beleadva diktáltam a szavakat, de nem tudták felismerni, hol a hangsúly. Gondoltam magamban, vajon süketek? Miért nem hallják? Hát annyira egyértelmű, annyira világos. Persze! Nekünk világos, akik tudunk spanyolul! De annak, akinek anyanyelvén a hangsúly **mindig** az első szótagon van, annak nem. Annak a füle nagyon nehezen áll át. Most már ezt is értem!

A diákok elcsodálkoztak a magyar nyelv tulajdonságain. Együtt, batyuval a hátunkon elindultunk a magyar nyelv felderítő útján, fejszével kezünkben, hogy magunk előtt tisztítsuk a nyelvtan dzsungeljét, s majd egyszer mindannyian megszólalunk magyarul, „t”-betűvel, rendesen ragozva, szépen hangsúlyozva.

Egyebet eme remek nyelven nem elemzek.

Ami az íróasztalon maradt

Mindenik embernek a lelkében dal van
És a saját lelkét hallja minden dalban
És akinek szép a lelkében az ének
Az hallja a mások énekét is szépnek.

Babits Mihály (Az ifjú király; III. rész: A vihar)

„MAGYAR” ÉLETÜNK SZÍNEI

Budapesti tudósítók:
Espinosa Dr. Benkő Teri cst. és
Espinosa José Vicente st.

Sokszor elgondolkodunk Magyarország sorsán; úgy érezzük: nem találjuk meg az utcán, a mindennapi emberben azt a hazaszerető lelket, amit szükségesnek tartunk az ország újjászületéséhez.

Van, hogy lehangoló, mennyire más a mindennapi Magyarország és a szívünkben kissé idealizáltan élő ország.

Most már nem így érezzük, létezik az az ország, csak kicsit máshol, kicsit másképp. Él, lüktet, erősödik és nő a néptáncosok, zenészek, népművészek, hagyományörzők szívében. Ott van az égő fáklya, csak át kell venni.

Március utolsó hétfőjén rendezték meg a XXIX. Országos Táncbáztalálkozó és Kirakodóvásárt. Ott voltunk. És idén több volt számunkra mint a tánc, a zene, a sok népviselet, a díszített kerámiák, a kiállítások.

A szombati napon mentünk ki, akkor van a gyerekeknek szánt nap, hát mi is akkor mentünk, babástul. Sok ismerőssel találkoztunk, itteniekkel, határontúliakkal, sőt tengerentúliakkal is.

Persze, mivel az „aprók bálja” zajlott a küzdőtéren (a Papp László Budapest Sportaréna-ban), a gyerekek ide-oda futkároztak, ha épp nem táncoltak. Gyerekek meg nagyobbcskák is, tizenévesek. Ők már a kézműves tárgyakért is odavoltak. Sok szülő volt kint babakocsival, mint mi. Igazi családi nap volt. Programokkal, kézműves foglalkozással, zenével, táncokkal. Egész nap kint voltunk, alig ültünk le, mégiscsak úgy elszállt a nap.

Este több energiával érkezünk haza, mint ahogy reggel elindultunk. Miért is? Boldognak, energikusnak éreztem magam. Éppen akartam kérdezni Josét, így érez-e ő is, amikor azt mondja: „Katartikus nap volt a mai, mi?” - Pontosan így volt!

Megtaláltuk azt a pozitív energiát, amit kerestünk, azt a szeretetet, amire vágytunk. Azt a nyílt mosolyt, azt az őszinte együttérző pillantást...

Sokan voltak, szerintünk többen, mint mikor két éve kint voltunk. Sok család. Reméljük ragályos lesz ez a hatalmas energia! Ez kell most az országnak, őszinte szeretet, a másik iránt és a hazá iránt.

Nem vak fanatizmus, hanem hagyományok ismeretén alapuló erős öntudat, egyszerűen: tiszta, erőszakmentes hazaszeretet.

Szeretettel, Teri és José

SZEMELVÉNYEK A HKK KÖNYVTÁR KATALÓGUSÁBÓL
(összeállítja Kádárné Bonta Anikó)
Club Hungaria - Pje. Juncal 4250, I.em., Olivos - 4799-8437 **Nyitva péntekenként 19 - 21 óráig**

222 Ignác Rózsa: Torockói gyász
322 Mikszáth Kálmán: A tekintetes vármegye
780 Chevallier, Gabriel: Botrány Clochemerle-ben
930 Dante: Isteni színjáték
1289 Gulácsy P. Irén: Ragyogó Kovács István
1582 Kovách Aladár: A Mindszenty per árnyékában
1586 Farkas Pál: A zanzibári lány
1909 Mauriac, François: Sorsok
2070 Bródy Sándor: Legszebb írásai
2203 Flos, František: Orchideavadászok
2297 Cloete, Stuart: Egy nép elindul (Búrok, Dél-Afrika)
2356 Kövendy Károly: Csendőrök a Kárpátokon
2831 Cholnoky László: Piroska
3309 Essad Bey: Összeesküvés a világ ellen
3456 Szentnek kiáltjuk (Mindszenty bíborosról)
3497 Krausz Simon: Életem (emlékiratai) 1937
3584 Cronin, A.J.: Három szerelem
3589/90/91/92 Plienier, Charles: Az Annequin család I.-V.
4945 Nagy tudósok (életrajzok)
5001 Steel, Danielle: Újra jön a szerelem

En castellano

S-245 Mikes George: Recuerdos de un viaje (Israel explorado)
S-277 Zeman Z.A.B.: El ocazo de los Habsburgo. Final del Imperio austro-húngaro
S-278 Bosnia y Herzegovina - Aportes al esclarecimiento de la 1ª Guerra Mundial

DVD

DVD- 6 Bánk Bán (operafilm: Marton Éva – Rost Andrea – Kiss B. Attila)
DVD-21 Ezt történt Budapesten (Hajmássy Miklós, Muráti Lili, Rajnay Gábor)
DVD-34 Halálos csók (Karády Katalin, Nagy István, Somlay Artúr)